

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2018 r. wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie sygn. akt I C 355/17 z powództwa M. S. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę 10.100 zł:

1. **oddalił powództwo,**
2. **zasądził od M. S. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 3.785,81 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,**
3. **nakazał zwrócić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. niewykorzystaną część zaliczki w kwocie 531,19 zł.**

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód. Powód zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając wydanemu rozstrzygnięciu:

1.
  1. **naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, w konsekwencji, której przyjęto, iż powód zignorował stanowisko ubezpieczyciela w zakresie uzgodnienia kosztów naprawy i nie podjął kroków zmierzających do uzgodnienia kosztów i sposobu naprawy, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że powód podejmował działania zmierzające do uzgodnienia kosztów naprawy pojazdu i dokonał naprawy na podstawie kosztorysu sporządzonego przez pozwanego, a ubezpieczyciel nie zakwestionował na etapie postępowania likwidacyjnego zakresu naprawy wskazanego przez powoda, a co więcej sam ubezpieczyciel wykonał kalkulację (w aktach szkodowych) wyrażającą zgodę na naprawę pojazdu za kwotę 48.426,88 zł, a następnie zatwierdził naprawę pojazdu, jako dokonaną zgodnie z kosztorysem,**
  2. **naruszenie prawa materialnego, tj. art. 385¹ k.c. poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji uznanie, iż § 14 § 2 w zw. z § 13 ust. 1 OWU nie ma charakteru niedozwolonego postanowienia umownego, podczas gdy postanowienie to kształtuje prawa konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz narusza interesy powoda w sposób rażący.**

Powód na tej podstawie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwoty 10.100 zł tytułem częściowego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Skarżący wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania przed Sądem II instancji.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wniósł o jej odrzucenie w zakresie punktu 3, jako niedopuszczalnej oraz o jej oddalenie w pozostałym zakresie i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i – jako taka – skutkuje zmianą zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszym rzędzie należy zauważyć, że strona powodowa wywodziła swoje roszczenie wynikające z umowy AC, której integralną część stanowiły OWU, gdzie warunki umowy przewidywały szczególny sposób ustalenia wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu powoda.

Zasadnie skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 k.p.c.. Zgodnie z art. 233 k.p.c., Sąd powinien oceniać wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Zaprezentowana przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów nie odpowiada powyższym wymogom.

Zgodnie z warunkami udzielonego przez pozwanego ubezpieczenia autocasco, pojazdy określone w umowie ubezpieczenia zostały objęte ochroną ubezpieczeniową od szkód powstałych m.in. wskutek zderzenia się pojazdów, zderzenia się pojazdu z osobami, zwierzętami lub przedmiotami z zewnątrz pojazdu i uszkodzenia przez osoby trzecie. W przypadku szkody częściowej pojazdu, pozwany ustalał rozmiar szkody w kwocie odpowiadającej kosztom naprawy, wynikającej z zastosowania cen usług i części zamiennych obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dniu ustalenia odszkodowania. W zależności od systemu ustalania rozmiaru szkody przyjętego w umowie ubezpieczenia, ustalenie rozmiaru szkody częściowej mogło nastąpić w wariantcie kosztorysowym lub serwisowym. W wariantcie serwisowym ustalenie wartości szkody następowało po przedłożeniu faktur dokumentujących naprawę pojazdu według uprzednio uzgodnionych z ubezpieczycielem kosztów i sposobu naprawy pojazdu. Natomiast w wariantcie kosztorysowym ustalenia wartości szkody następowało, zgodnie z § 11 OWU na podstawie wyceny sporządzonej przez pozwanego ubezpieczyciela w systemie A., którą powód mógł przyjąć lub dokonać wyboru wariantu serwisowego.

W ocenie Sądu II instancji całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie potwierdza okoliczność, że powód dokonał wyboru metody kosztorysowej naprawienia powstałej szkody. Pozwany, po dokonaniu oględzin, sporządził kosztorys naprawy nr (...) pojazdu powoda, który opiewał na łączną kwotę, po dokonaniu potrąceń, 48.426,88 zł brutto. W wiadomości mailowej z dnia 8 sierpnia 2016 r. pozwany zaznaczył, że powód może się rozliczyć na podstawie przesłanego kosztorysu, natomiast w przypadku rozliczenia serwisowego pozwany ubezpieczyciel prosił o przesłanie kosztorysu serwisu celem weryfikacji. Jednocześnie w przesłanym kosztorysie naprawy znalazła się adnotacja, że pozwany wyraża zgodę na naprawę. Po otrzymaniu przedmiotowej wiadomości mailowej wraz z kosztorysem, powód nigdy nie kwestionował otrzymanej wyceny, a następnie przystąpił do dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu, której ostateczny koszt był nota bene niższy, aniżeli ten wynikający z kalkulacji uzasadnionych kosztów naprawy, sporządzonej przez pozwanego.

Powyższe okoliczności jednoznacznie wskazują, że powód dokonał wyboru metody kosztorysowej, przyjmując otrzymaną kalkulację od pozwanego, pomimo że takowego oświadczenia nie złożył wprost. Jednakże takiego obowiązku żaden przepis nie przewiduje. Zgodnie z art. 60 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Reguły wykładni oświadczeń woli mogą być stosowane nie tylko do ustalenia treści złożonych oświadczeń, lecz także do stwierdzenia, czy dane zachowania stanowią oświadczenie woli (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2009 r., I CSK 401/08, LEX nr 515726). Oświadczenie woli może być wyrażone w każdy, obiektywnie zrozumiały sposób, a więc wyraźnie albo dorozumianie przez jakiegokolwiek zachowanie się, które w okolicznościach towarzyszących wyraża w sposób dostatecznie zrozumiały wolę wywołania określonych skutków prawnych. W ocenie Sądu, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na przyjęcie, że powód złożył skuteczne oświadczenie o przyjęciu wariantu kosztorysowego naprawienia powstałej szkody.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok uwzględniając powództwo w całości i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w punktach 1. i 2. w ten sposób, że zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz M. S. kwotę 10.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 lutego 2017 r. do dnia zapłaty.

O należnych od zasądanego świadczenia odsetkach ustawowych Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 k. c. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia następnego, w którym minął 7 – dniowy termin na spełnienie świadczenia, określony w wezwaniu do zapłaty z dnia 19 stycznia 2017 r., doręczonego pozwanemu w dniu 30 stycznia 2017 r.

O kosztach postępowania pierwszo-instancyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda, który wygrał proces w całości, kwotę 4.822 złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu. Na koszty postępowania po stronie powodowej złożyły się: opłata od pozwu – 505 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 3.600 zł, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 700 zł tytułem wynagrodzenia dla biegłego sądowego za sporządzoną opinię. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 i w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.305 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, uwzględniając w tym opłatę od apelacji (505 zł).